

מתחברים לתורה ויהדות בשביל הנשמה

שלוס כלם

זאן אפרוש כנף

1182

עלון פרשת במדבר ד' סיון תשפ"ה | 31 במאי 2025

"שאו את ראש כל עדת בני ישראל."
ביחד, אנחנו עם מדהים!

העלון מופץ למנויים בלבד

להצטרפות כמנויים: 02-5022881

או שלחו מייל לכתובת: sh5022881@gmail.com

שביל האוויר

איתמר מאיר

כמו בכל יום, גם באותו בוקר העמים מיגל על כתפו את הגרון, ארז בתרמילו הבלוי את האוכל שלו למשך היום ויצא לדרכו לעבר היער למלאכת חטיבת העצים.

בכניסה אל היער הבחין בחואן, עשיר הכפר, שישב במקומו הקבוע ועישן נרגילה בינות ענני עשן מסתלסלים. הוא הנהן לו לשלום, ואז קרא לו חואן ושאל: "אני רואה אותך בכל יום יוצא למלאכה הקשה של חטיבת העצים, האם אתה מצליח להרוויח מספיק למחייתך?"

מיגל השפיל את עיניו במבוכה והשיב: "לצערי אני לא מצליח לפרנס בכבוד את בני ביתי, הכסף שאני מרוויח ממכירת העצים מספיק לי בקושי..." חואן הביט בו בהבנה ואמר: "עמוק ביער גדלים עצי אורן שמחירים גבוה הרבה יותר. אולי תחטוב את עצי האורן במקום עצי הסרק הרגילים?" "נכון מאוד! איך לא חשבתי על זה?" הוא הודה נרגשות לחואן ועשה את דרכו לעצי האורן הגדולים שבמעמקי היער.

כשחזר בשעות הצהריים המאוחרות, נעמד מיגל לצידו של חואן והודה לו בהתרגשות: "הכרתי היטב את היער, אבל לא עלתה בראשי המחשבה לחטוב את עצי האורן. תודה רבה לך שעוררת את תשומת ליבי!" עצי האורן המבוקשים נמכרו ברווח נאה. הכסף הספיק למיגל לאוכל לשלושה ימים, ובמשך יומיים יכול היה לנוח בביתו.

לאחר שלושה ימים, כשעשה את דרכו שוב לעבר היער, ראה אותו חואן ואמר לו: "כל חיך אתה חוטב עצים - האם לא חשבת שיש אפשרות

להרוויח יותר ממכירה של דברים אחרים?" ומיגל השיב: "לא. מעולם לא חשבתי על כך. האם יש עוד משהו ביער הזה שניתן להרוויח ממנו?" חואן חיך בביטול והשיב: "ביער הזה אין, אבל במרחק שלוש שעות הליכה מהיער נמצא מכרה זהב, ותוכל לכרות שם זהב כמה שתרצה..."

מיגל יצא בהתרגשות לעבר מכרה הזהב, ובסוף היום היו בידיו מספר חתיכות זהב גדולות. ממכירת הזהב התפרנס ברווח במשך מספר חודשים. מיגל הפסיק לחטוב עצים, ובמקום זאת עסק בכריית זהב והחל לחיות ברווחה ובכבוד.

לאחר מספר חודשים קנה לעצמו חמור שעליו עשה את דרכו למכרה. מדי יום עבר בסמוך לפתח גינתו השלווה של חואן, בירך אותו לשלום ובליבו הודה לו על העצות הטובות שבזכותן התעשר. באחד הימים שאלו חואן: "זהו ידידי? אתה כבר לא מעוניין להרוויח יותר?"

"מה כבר יכול להיות שווה יותר מזהב?" שאל מיגל בתדהמה, וחואן חיך. "במחיר של יהלום אחד אתה יכול להרוויח כסף כמו בשנה שלמה של מכירת זהב..." מיגל התיישב לצידו בהתרגשות גדולה ואמר בכנות: "מעולם לא חשבתי שיש דבר יקר יותר מזהב. היכן נמצאים מכרות היהלומים?" וחואן השיב: "מכרות היהלומים נמצאים צפונה מהמכרה. אבל תצטרך לרכוש סוס מהיר כדי שתוכל להגיע לשם..."

מיגל נישק את ידו בהתרגשות, עלה על חמורו והסתובב חזרה לכיוון הכפר. אם עד היום חשב שעצותיו המחכימות של חואן שוות את משקלן בזהב, עכשיו הבין שהן שוות הרבה יותר... חואן עשה את דרכו לשוק המקומי, מכר את החמור שהיה ברשותו וקנה סוס גזעי משובח. כבר באותו היום יצא לדרכו לעבר מכרות היהלומים. תוך חודשים ספורים הפך מיגל לעשיר

וקנה לעצמו בית גדול במרכז הכפר כיאה למעמדו החדש. אבל מעולם לא שכח את חואן, שבזכותו הגיע לאן שהגיע.

באחד הימים עשה את דרכו אל היער ברגל כמו פעם ונכנס פנימה לחצרו של חואן. הלה הביט בו בסקרנות ושאל: "זהו, עצרת במכרות היהלומים?" מיגל הנהן בראשו לשלילה והשיב: "יש לי מספיק כסף כדי לחיות כעשיר גדול, איני צריך יותר מזה. יש לי די והותר..."

"מה כבר יכול להיות שווה יותר מזהב?"

חואן הביט בו במבט רב-משמעות ושאל: "כעת, כשאתה עשיר גדול - האם אתה מאושר?" עיניו של מיגל התמלאו בדמעות, והוא הנהן בראשו לשלילה. וחואן המשיך: "מעולם לא שאלת את עצמך מדוע אני - שמלמד אותך את כל המידע הזה, יושב כאן במקום ללכת למכרות היהלומים?"

חואן לא המתין לתשובה והמשיך: "מכיוון שאני מאושר במה שיש לי - ושמח בחלקי. עכשיו, כשאתה עשיר, אתה רק צריך למצוא את האושר שלך. בשביל למצוא את השלווה הפנימית שלך, עליך להתבונן ולגלות מה הופך אותך למאושר בחיך - זהו המסע החשוב ביותר שתעשה במהלך החיים..."

בחג השבועות אנחנו מקבלים את התורה שנותנת לנו משמעות לחיים. אושר אמיתי אינו מושג בכסף או בהגעה ליעדים שונים, אלא בעיקר מסיפוק רוחני ואמיתי שממלא את הנשמה ומעניק לנו טעם מתוק ואמיתי לחיים.

חושבים שאתם יכולים לכתוב סיפורים מעוררי השראה?

אנו מזמינים כותבים מוכשרים לשלוח לנו דוגמאות

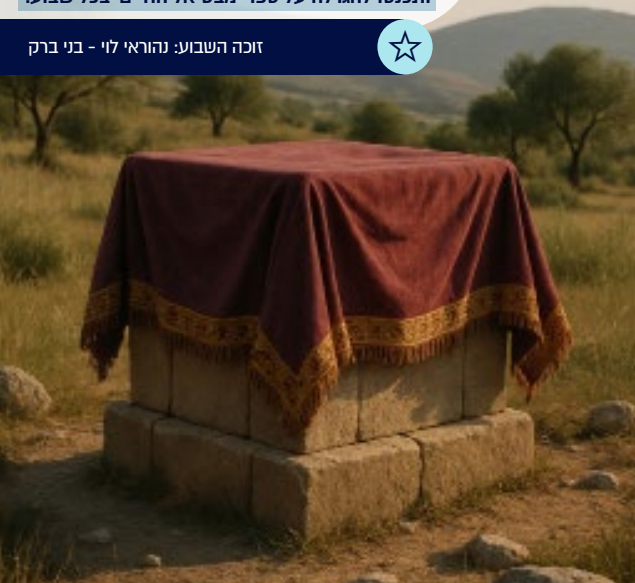
לכתובת המייל: sh5022881@gmail.com

תמונה מהפרשה

התמונה שלפניכם מסמלת פסוק מתוך פרשת השבוע
כתבו לנו לכתובת המייל: SH5022881@gmail.com
או שלחו למס' הטלפון: 02-5022881 ☎
תשובות למדור ניתן לשלוח בהודעה או מייל בלבד!

ותכנסו להגרלה על ספר 'מבט אל החיים' בכל שבוע!

זוכה השבוע: נהוראי לוי - בני ברק

לקחת חלק

יעקב ששון

מאז ומעולם אהב פז ליצור ולארגן. עוד מתקופת לימודיו בבית הספר העל-יסודי הפיק שלל אירועים חברתיים. הוא היה צעיר חברותי ושמח, בעל כישרונות רבים, וחרף זאת, ללא גאווה מיותרת. עובדה זו סייעה לו לרתום ולסחוף אחריו את חבריו למגוון פעילויות: עזרה לנזקקים, זהירות בדרכים או לימוד עם ילדים מתקשים. פז נהנה מכל היבט של ארגון והפקה וביצע זאת במיומנות יוצאת דופן.

בפנותו לשוק העבודה הקים פז חברת הפקות והחל לברר כיצד יוכל לפתוח את דרכו בתחום. דודו של חברו הטוב אביעד היה אחד מאנשי העסקים הגדולים בארץ. מטבע הדברים אירועים רבים התנהלו תחת פיקוחו, ואביעד קיווה שהדוד יענה לבקשתו להעניק לפז משרת מפיק בחברה הגדולה שבניהולו.

כשפנה אביעד אל דודו ושטח את התוכנית, לא התלהב הדוד במיוחד. אולם שכנועיו הנמרצים של האחייני האהוב לא הותירו לו מרחב לסירוב, ולבסוף הסכים ואמר: "הגעת בעיתוי טוב. אנו עמלים כעת על פרויקט גדול ומהפכני: ברצוננו לצרף אנשים רבים לשלל פרויקטים לפיתוח וייעול תוכנות. כרגע התודעה הציבורית שגויה וגורסת שתכנות ופיתוח הם נחלתם של אנשים מלומדים בלבד. הדבר איננו נכון. האמת היא שככל שיותר אנשים ידעו לתכנת, נוכל בכוחות משותפים, עם שלל המוחות והרעיונות, לפתח ולהתקדם הרבה יותר! ברצוני לארגן אירוע שבו נסביר על המיזם ונעודד אנשים רבים להירשם ללימודי תכנות במחיר אפסי בסבסוד החברה שלנו."

למחרת הגיע פז לפגישה במשרד הדוד, שם סוכמו הפרטים הטכניים, ומיד החל בארגון האירוע הגדול. בימים שלאחר מכן ניכר היה שהצבע שב לפניו של

פז. הוא שכר אולם גדול, עמל על לוח זמנים מדוקדק, הפיץ מודעות ופרסומים על הכנס ודאג לכל הפרטים. הוא השקיע את כל כולו בארגון האירוע, גם מפני שידע שאם הבוס יהיה מרוצה מהתוצאה, יעסק בקביעות בחברה בהפקת כנסים ואירועים.

בבוקר יום האירוע, שתוכנן לשעות הערב המוקדמות, יצא פז המרוגש למשרדו של הבוס כדי לעדכנו בפרטים האחרונים. כעבור שעה, כשבדק את מכשיר הטלפון שלו, הופתע למראה מספר רב של שיחות שלא נענו מצוות ההגברה, רב המלצרים וצוות הצילום. נורות אזהרה נדלקו במהירות במוחו. הוא טלפן אליהם ונדהם לשמוע את דבריהם: "האולם נעול, והמנהל במשרד טוען שלא מתוכנן להיום שום אירוע!"

מוחו של פז החל לעבוד במהירות. הוא הרי סגר עם בעל האולם ושילם לו מקדמה נכבדה. לפתע הכתה בו ההבנה: ייתכן שנפל קורבן לניסיון סחיטה מרושע מצד הבעלים של האולם. בעבר שמע על בעלי אולמות שביום האירוע מעלים את המחיר תוך איום באי-קיום האירוע. ברוב המקרים הנסחטים נכנעים מחוסר ברירה ומשלמים סכומים אסטרונומיים.

פז נסע במהירות לאולם, רק כדי לגלות שחששו התאמת. הוא חש כיצד הדם אוזל מפניו וניסה לחשוב על צעדיו הבאים. שבועות של ארגון מדוקדק עמדו לרדת לטמיון ברגע אחד. הוא הביט בצג הטלפון שהתמלא שוב ושוב במספרי הטלפון של מהצלמים, צוות התאורה ושלל אנשי המקצוע שהזמין. הוא חש חסר אונים. לאחר שהצליח לארגן אירוע כה משמעותי, הכול יורד לטמיון, וזאת מבלי להזכיר את הבושה שיספוג על ביטול אירוע תחת אחריותו.

פז נמנע מלדמיין את תגובת הבוס לאחר שנתן בו את אמונו. שום מוצא לא נראה מהמצב אליו נקלע, ופז החל לדמיין את סיום הקריירה שלו בתחום ההפקות עוד בטרם החלה.

לפתע הבריק רעיון במוחו. הוא חייג למשטרת העיר ואחר כך החל בסבב טלפונים. כעבור חצי שעה עשרות רכבים

עם כרזות ורמקולים הסתובבו בחוצות העיר והודיעו על מיקומו החדש של הכנס, שיתקיים בשדרה המרכזית בעיר.

הטלפון הנדהם מהבוס לא איחר להגיע. וגם כשהבין את הסיבה, לא השלים עמה: "אירוע יוקרתי, עם טובי הנואמים והמומחים, יתקיים ברחוב?! אמר בזעם.

” המנהל במשרד טוען שלא מתוכנן שום אירוע!”

הכנס החל, אולם כל ההערכות לא צפו את שהתרחש. מיקומו של הכנס ברחוב המרכזי משך אלפי סקרנים שגדשו את רחבת ההרצאות. הנואמים הועברו בטוב טעם לאלפי השומעים, והאירוע היוקרתי ברחוב העיר סוקר בכל אמצעי התקשורת. בסופו של דבר, התוצאה הדהימה את כל ראשי החברה: יותר משמונת אלפים איש נרשמו לתוכניות שהוצעו בכנס - פי עשרה מהמתוכנן.

מיקומו של כינוס יוקרתי שכזה דווקא ברחוב העיר עודד את האנשים הרבים להאמין שאף הם יכולים להצטרף ללימודים.

כשהתפזרו הנוכחים, ניגש הבוס בהתרגשות אל פז: "אני נדהם ומוקיר לך תודה אינסופית. אבל אמור לי, מאין שאבת את הרעיון לקיים את הכנס דווקא בשדרה המרכזית של העיר ובאמצע הרחוב?"

פז השיב: "כשנותרנו ללא מקום לערוך בו את האירוע נשברתי לגמרי, אבל אז עלה בדעתי רעיון כיצד להפוך דווקא את החיסרון ליתרון. הרי כל מטרת האירוע הייתה להדגיש את שייכותם של האנשים הפשוטים לתכנות ולפיתוח. קיום כנס כה יוקרתי באמצע הרחוב הוא בדיוק מה שיכול לשדר יותר מכל את שייכותם של אנשים פשוטים לתחום שמעולם לא חלמו להיכנס אליו."

התורה ניתנה לעם ישראל במדבר. נשאלת השאלה: מדוע בחר הקב"ה לתת לנו את המתנה היקרה הזאת דווקא באמצע מקום של שממה והפקר? חז"ל מסבירים שהקב"ה עשה זאת כדי ללמד אותנו שהתורה שייכת לכל אדם ללא הבדלי דרגה רוחנית, ולכן כל אחד מעם ישראל יכול להעמיק בה ולהפוך אותה למרכז חייו.

בקצה המנהרה

במדור הקודם עסקנו בעבודת המידות.

במסכת אבות מובאים דברי רבן יוחנן לתלמידיו:

אָמַר לָהֶם: צֵאוּ וּרְאוּ אֵיזוֹהִי דֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל שֶׁיִּדְבֹּק בָּהּ הָאָדָם.

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר: עֵין טוֹבָה. רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר: חֵבֶר טוֹב. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר: שָׁכֵן טוֹב. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר: הָרוּאָה אֶת הַנוֹלָד. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר: לֵב טוֹב.

אָמַר לָהֶם: רוּאָה אֲנִי אֶת דְּבָרֵי אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֶרְךָ מִדְּבָרֵיכֶם, שֶׁבְּכָלל דְּבָרָיו דְּבָרֵיכֶם.

עין טובה - אני בוחר לראות את הטוב

אני בוחר להיות אדם עם עין טובה. אני מתאמץ לחפש את הטוב באחרים, ללמד עליהם זכות ולדון אותם לכף זכות. אני יודע שהתוצאה תהיה שאהיה פחות שיפוטי וביקורתי, יותר מכיל, אוהב ומכבד. אני גם יודע שאם אהיה בעל עין טובה, אמצא תמיד את הטוב שבכל דבר, אשמח בחלקי הטוב, ואהיה פחות עסוק בתלונות ובמרמור. אבחר לחיות בשמחה ובהודיה.

חבר טוב - אני שואף להיות חבר טוב

אני שואף להיות חבר טוב לכל מי שסביבי. אני יודע שזה דבר מדהים. לא משנה איך החברים שלי מתנהגים, תמיד אשאל את עצמי איך אני יכול

להיות חבר טוב יותר. איפה אני יכול לחבר בין הבריות? איזו התנהגות שלי תאחד אנשים ותגרום להם גם להיות חברים ומחוברים אל הטוב? אני מבין שחברות אמיתית היא לא רק קבלה, אלא בעיקר נתינה וחיבור.

שכן טוב - אני משתדל להיות דוגמה חיובית

זה אולי קל להיות חבר טוב לאנשים שאני פוגש מדי פעם, אבל להיות שכן טוב זה אתגר גדול יותר. אני משתדל להיות שכן טוב גם לשכן שמשאיר את הזבל בחדר המדרגות וגם לשכן שלא מרשה לי להניח את האופניים בכניסה לבניין. אני מבין שחובתי לדאוג שהטוב ישכון תמיד בסביבתי ובכל מעשיי, גם כשהדבר לא פשוט.

הרואה את הנולד - אני חושב על ההשלכות

שם המשחק של מידות טובות הוא להבין מה יוצא מההתנהגות שלי. אם יוצא טוב, זה כנראה טוב. אם יוצא מזה רע, כעס, שנאה, מחלוקת, פגיעה, זה כנראה לא שייך למידות הטובות ועליי להתרחק מזה. אני משתדל לחשוב על ההשלכות של מעשיי לפני שאני פועל, ולבחור בדרך שתביא לטוב.

לב טוב - אני מטפח את הלב הטוב שלי

אני מבין שהלב הטוב הוא השורש והבסיס לכל המידות הטובות. מי שיש לו לב טוב, יש לו כבר הכל. הלב הטוב שלו ידע להנחות אותו להוציא מעצמו רק טוב, בסבלנות, בסובלנות, באהבה ובהכלה. אני עובד טוב טוב על הלב שלי, ומגלה שיש לי כבר עכשיו לב מאוד טוב. אני מטפח אותו, משקה אותו באהבה, ודואג שהוא ימשיך לפרוח.

תבוא פשוט

היה לי אגו נפוח, והסתובבתי בעולם בתחושה שאני מרכז העולם. הגאווה שלי עיוורה אותי והתנהגתי בעקשנות ובטיפשות, לא נתתי לאף אחד ללמד אותי שום דבר, הייתי בטוח שנולדתי הכי חכם והכי מוכשר וכולם מסביבי טיפשים שפשוט לא מבינים את המציאות.

אומר את האמת, סבלתי מזה מאוד. אנשים התרחקו ממני. חברים הפסיקו לנסות לתקן אותי גם כשטעיתי מאוד. ההורים והמשפחה פחדו להביע את דעתם בפניי בגלל התגובות הנחרצות שלי. מצאתי את עצמי נכשל שוב ושוב באינספור דברים שניסיתי לעשות. עד שהבנתי כמה אני באמת לא יודע כלום, ואז פתאום קרה הקסם, התחלתי ללמוד כל כך הרבה...

הפרשה היא פרשת במדבר, והחג הקרוב הוא "חג מתן תורה". אחת הסיבות שהתורה ניתנה לנו במדבר, היא דווקא בגלל הפשטות של המדבר. הריקנות שהמדבר משדר, החלל הפנוי האדיר שלו, מלמדים אותנו על הגישה הנכונה ללימוד תורה.

אם אני באמת רוצה לקבל את התורה, אני חייב להסכים להיות כלי להכיל את האור הגבוה והעמוק שבתורה. ואם אני בא מלא עם הדעות שלי והמחשבות שלי והרעיונות שלי, לא אוכל לקבל שום דבר חדש. ולכן, הענווה והפשטות הם תנאי הכרחי לכל מי שרוצה באמת לצמוח וללמוד תורת אמת.

עלינו ללמוד להרחיב את הכלי שלנו, את היכולת לקבל, באמצעות התרוקנות שמגיעה מענווה המכירה במגבלות שלנו אל מול האור האלוהי הנשגב.

עוגה בטעם אחר

שאלה מס'
846

לקראת חג השבועות הזמין צביקה עוגת גבינה אוורירית מקונדיטוריה מוכרת באזור מגוריו. כאשר הגיע השליח והביא את העוגה, פתח צביקה את האריזה במהלך החג וטעם ממנה. העוגה הייתה טעימה במיוחד, אך להפתעתו שם לב כי אינה חלבית כלל. לאחר החג התקשר בעל הקונדיטוריה וביקש לחייבו עבור עוגת נפולין שהגיעה אליו בטעות, בטענה שמחירה גבוה משמעותית מעוגת הגבינה שהזמין. צביקה טען כי הוא מוכן לשלם רק את מחיר עוגת הגבינה שהזמין מלכתחילה. כששאל בעל הקונדיטוריה מדוע לא החזיר את העוגה מיד לאחר החג, השיב צביקה כי כבר טעם ממנה, ואין אפשרות להחזיר עוגה לאחר פתיחת האריזה וטעימה, במיוחד לאור העובדה שמדובר בטעות שמקורה בקונדיטוריה. עבור איזו עוגה צריך צביקה לשלם לדעתכם?

מעיינים בספרים ולומדים לפסוק הלכה או משפט: שולחן ערוך 'חושן משפט' סימן רל"ב סעיף ג' היה לו מום והשתמש ודין 'נהנה'.

לכבוד החג אנחנו מצרפים את התשובה יחד עם השאלה:

תשובה בקצרה: צביקה ישלם רק את הסכום שהיה מוכן לשלם עבור עוגת נפוליון כזו, ואינו חייב בתשלום המחיר המלא שלה.

המושג ההלכתי: דין 'נהנה'

תשובה בהרחבה: ההלכה קובעת כי אדם שקנה חפץ וגילה בו מום, רשאי לבטל את העסקה ולקבל את כספו בחזרה. עם זאת, אם המשיך להשתמש במוצר לאחר שגילה את המום, הדבר מעיד על מחילתו והוא איבד את זכותו לבטל את העסקה (שולחן ערוך 'חושן משפט' סימן רל"ב). אולם, ה'פתחי תשובה' מבהיר כי במקרים בהם לא הייתה לקונה ברירה, כגון אדם שקנה רכב וגילה בו פגם באמצע הנסיעה ואין באפשרותו אלא להמשיך בדרכו, אין בהמשך השימוש משום הוכחה למחילה על המום והוא עדיין רשאי לבטל את העסקה.

במקרה שלפנינו, צביקה כבר טעם מהעוגה במהלך החג, ואין טעם בהחזרתה לקונדיטוריה לאחר שנפתחה ונטעמה. אין לראות באי-החזרת העוגה הוכחה לכך שמחל על העובדה שלא סופקה לו העוגה שהזמין. לפיכך, אינו מחויב בתשלום המחיר המלא של עוגת הנפוליון, אלא עליו להעריך את שווי ההנאה שלו ממנה - כמה היה מוכן לשלם עבור עוגת נפוליון במקום עוגת הגבינה שביקש - ולשלם סכום זה בלבד, ולא את המחיר המקובל בשוק.

מרכז 'שלום לכם' מאת

רהג שבועות שמרה

לרבני הארגון, הרכזים והפעילים המסורים,
נוער המדרשות, קוראי העלון
ולכל בית ישראל.

חברות משולשת

בממלכה רחוקה גזר המלך עונש מוות על אדם אחד בשל שמועה על מעשים הנוגדים את רצונו של המלך.

כאשר הגיע הרגע המכריע והתליין עמד לבצע את גזר הדין בנוכחות המלך, נשמע לפתע קול קורא מתוך הקהל:

"הניחו לו, זו אשמתו, זה אני שעברתי על פקודת המלך, ולא חברי. קחו אותי!"
היה זה חברו הטוב של האיש הנידון למוות, הוא לא היה מסוגל לראות במוותו של חברו הטוב.

אולם הנידון למוות שמע את קריאתו של חברו, מיהר להתקומם:
"אדוני המלך, זה לא נכון. אל תעשה לו דבר. זה אני האשם, חברי לא עשה דבר. לא מגיע לו למות".

המלך, שהבין ששני החברים הללו כל כך אוהבים זה את זה, ואינם מסוגלים לראות בסבלו של האחר, התרשם עמוקות מחברותם האמיצה. והורה לשחרר את הנידון למוות לחופשי. הוא קרא לשניהם ואמר:

"חברותכם העמוקה ריגשה אותי כל כך, ואני משחרר אתכם לחופשי. אבקש רק דבר אחד, אני גם רוצה להצטרף לחברות העמוקה שלכם..."

בין הפסוקים הרבים שבפרשת קדושים זוהרת לה המצווה שעליה אמר הלל הזקן **"זאת כל התורה כולה"**, וזו מצוות "ואהבת לרעך כמוך".

הסיבה שמצווה זו מיוחדת כל כך נרמזת בפסוק עצמו: **"וְאָהַבְתָּ לְרֵעֶךָ כָּמוֹךָ אֲנִי**

ה". רעך הוא כמוך בדיק, מעצם זה שהנשמה שלך היא "חלק אלוה ממעל", וגם נשמתו של הזולת, שניכם חלקים מאותו שלם גדול.

במציאות הרגילה והשגרתית שלנו **אנחנו לא באמת מרגישים מחוברים זה לזה**. כל אדם מרגיש את עצמו כישות עצמאית מנותקת משאר האנשים שסביבו, וגם אם הוא אוהב אנשים מסויימים, לא תמיד הוא מרגיש שהם חלק בלתי נפרד ממנו. **וזה הסיבה לכך שאנחנו מתנהגים זה לזה בצורה לא מכבדת או אפילו פוגענית: אנחנו לא מרגישים מחוברים**.

אבל האמת לאמיתה היא כפי שמלמדים אותנו גדולי המקובלים: אנחנו **"נשמה אחת בגופים מחולקים"**, כלומר, אנחנו כבר מחוברים מעצם בריאתנו. רק בגלל מבנה הנפש שלנו ובגלל ה"אגו" החזק שלנו **אנחנו לא מספיק רגישים בשביל להרגיש את החיבור הבלתי אמצעי שיש בין כולנו**.

וזה גם הסיבה לכך שאנחנו לא מרגישים מספיק מחוברים עם הקב"ה, כי יש בנו תחושה פנימית של נפרדות, של ישות עצמאית שמנותקת כביכול מהקב"ה, ויש לה יכולת עצמאית לפעול אפילו חלילה נגד הרצון האלוהי.

התורה מבקשת מאיתנו להתחבר זה לזה, ולאהוב את הזולת כמו שאנחנו אוהבים את עצמנו, כדי שנוכל להתאמן על הורדת האגו שלנו, ועל פעולה מתוך המקום המחובר, ולא מתוך המקום המפריד.

וכאשר נזכך את עצמנו ונצליח להתנהג זה לזה באהבה, מתוך מחשבה של חיבור ולא במחשבה של פירוד, **נזכה גם כן להתחבר להקב"ה בחיבור עמוק ופנימי שזו תכלית הבריאה והאדם**.

גבאי בתי כנסת,

רוצים לחלק את עלון 'שלום לעם' למתפללי בית הכנסת שלכם?

דברו איתנו, ותקבלו יותר עלונים במתנה!

למס' טלפון: 02-5022881 לכתובת: sh5022881@gmail.com